

Subsidiarita trestní represe

Je třeba důsledně rozlišovat případy, v nichž se zásada subsidiarity trestní represe a z ní vyplývající pravidlo pro použití trestního práva jako „ultima ratio“ užití jako interpretační pravidlo a kdy jako tzv. materiální korektiv (blíže stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu, uveřejněné pod číslem 26/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Přestože se jako neoprávněný prospěch obecně označuje každé neoprávněné zvýhodnění materiální (majetkové) nebo imateriální povahy, na které by pachatel nebo jiná osoba neměli právo, vztahuje se pojem „každé“ spíše ke kvalitě, nikoliv kvantitě zvýhodnění. Tento znak skutkové podstaty proto nebude naplňovat jakékoliv, i zcela bezvýznamné zvýhodnění jiné osoby. V opačném případě by bylo možno vymezit „jakési“ zvýhodnění (ať už vlastní či jiného) u každého případu výkonu pravomoci úřední osoby způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, přičemž přívlastek neoprávněný by pak bylo možné dosadit jen s ohledem na způsob výkonu pravomoci. Nebylo by pak možné předmětný trestný čin odlišit od některých přestupků obdobné povahy, v prostředí bezpečnostních sborů například kázeňských přestupků. V každém jednotlivém případě je proto naplnění znaku neoprávněného prospěchu třeba posuzovat v kombinaci s intenzitou naplnění i všech ostatních znaků skutkové podstaty tak, aby se zřetelem na zásadu subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku šlo ve výsledku z hlediska povahy a závažnosti činu a jeho společenské škodlivosti o trestný čin, odlišitelný např. od přestupků.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 830/2017, ze dne 26.7.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání, které podal obviněný R. Š., proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2015, sp. zn. 7 To 376/2015, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 23 T 192/2013, tak, že podle § 265k odst. 1 trestního řádu se usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2015, sp. zn. 7 To 376/2015, a rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 30. 3. 2015, sp. zn. 23 T 192/2013, zrušují. Podle § 265k odst. 2 věta druhá trestního řádu se zrušují i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 trestního řádu se Okresnímu soudu v Děčíně přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 30. 3. 2015, sp. zn. 23 T 192/2013, byl obviněný npor. Ing. Bc. R. Š. uznán vinným ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku na skutkovém základě, že

„v dopoledních hodinách dne 31. 10. 2012 v budově Policie České republiky na adrese T. ... k. ... v R., okres D., po předchozí žádosti J. B., vydal z pozice zástupce vedoucího 2. oddělení Služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje v R. pokyn V. K., služebně zařazenému na shodném pracovišti, aby od příslušníků Policie České republiky z oddělení obecné kriminality Územního odboru Policie ČR v České Lípě vyžádal z trestního spisu vedeného pod sp. zn. KRPL-15615/TČ-2011-180171 usnesení o zahájení trestního stíhání a návrhu na podání obžaloby na M. V., jejichž odfaxování následně týž den osobně telefonicky u příslušníků Policie České republiky z oddělení obecné kriminality Územního odboru Policie ČR v České Lípě požadoval, pod nepravdivou legendou, že jich je třeba do trestního spisu vedeného Službou kriminální policie a vyšetřování v R., následkem čehož byly dne 31. 10. 2012 v 10:38 a v 13:43 hodin ze služebního faxu Služby kriminální policie a vyšetřování v České Lípě na služební fax pracoviště obviněného v R.

zaslány požadované písemnosti označené příjmením obviněného jako příjemce, které obviněný po jejich úpravě znemožňující jeho identifikaci jakožto příjemce téhož dne z důvodu dlouholetých přátelských vztahů předal J. B., který je v odpoledních hodinách téhož dne předal V. K., a P. G., který listiny týž den předložil na odboru dopravy Městského úřadu v R., který na základě těchto neoprávněně získaných písemností z trestního řízení vydal nové tabulky registračních značek ... k vozidlu zn. Audi A6, VIN: ..., u něhož byla v registru vozidel od 27. 02. 2012 do 31. 10. 2012 vyznačena tzv. blokáce z důvodu použití dosavadních reg. značek vozidla ... na odcizeném vozidle, jehož používání bylo předmětem trestního řízení vedené Službou kriminální policie a vyšetřování v České Lípě pod sp. zn. KRPL-15615/TC-2011-180171, vlivem čehož úředníci Městského úřadu v R. do dne 31. 10. 2012 odmítali provést změny v registru vozidel u tohoto vozidla, přičemž tímto jednáním obviněný jako příslušník Policie České republiky předal neoprávněně osobě informace z trestního spisu vedeného Službou kriminální policie a vyšetřování v České Lípě pod sp. zn. KRPL-15615/TC-2011-2180171, včetně osobních údajů M. V., a to v úmyslu umožnit jejich předložení u správního orgánu za účelem vydání nových tabulek registračních značek k vozidlu, aby splňovalo podmínky pro provoz na pozemních komunikacích, ačkoliv J. B. nebo V. K. či P. G. neměl na získání těchto listin právní nárok, čímž jednal v rozporu s obsahem služebního spisu podle § 17 odst. 3 a s § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a rovněž jednal v rozporu s § 80 zákona č. 273/2008, o Policii České republiky“.

Za to byl podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání patnácti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu dvaceti čtyř měsíců. Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu jakéhokoliv povolání či zaměstnání u bezpečnostních sborů a u obecní policie na dobu tří let.

O odvolání obviněného proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 29. 12. 2015, sp. zn. 7 To 376/2015, jímž je podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítl. Rozsudek soudu prvního stupně tak nabyl právní moci dne 29. 12. 2015 [§ 139 odst. 1 písm. b) c) trestního řádu].

Shora citované rozhodnutí odvolacího soudu napadl obviněný dovoláním, v němž uplatnil dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. V dovolání a jeho doplnění obviněný namítl, že v jeho případě nedošlo k tomu, že by jinému opatřil prospěch, který by bylo možné považovat za neoprávněný, a tedy absentuje zákonný znak skutkové podstaty daného přečinu. Již od samého počátku trestního stíhání se vyskytuje problém s tím, co považovat za neoprávněný prospěch, když policejní orgán pod dohledem dozorců státního zástupce spatřoval neoprávněný prospěch nejprve ve zrušení blokáce vozidla, poté státní zástupce v získání listin, na základě kterých byla odstraněna blokáce. Obviněný dále poukázal na to, že v žádném případě neměl v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch. Byť jeho jednání bylo v rozporu s právními předpisy, úmyslem bylo ukončit administrativní tahanice, když majitel vozidla Audi A6 měl na odblokování registrační značky právní nárok. Obviněný má za to, že v jeho věci absentuje úmysl vztahující se ke všem znakům objektivní stránky trestného činu, a také absentuje zákonný znak trestného činu, tj. prospěch jiné osoby, který by byl neoprávněný.

Obviněný proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 trestního řádu zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2015, sp. zn. 7 To 376/2015, a podle § 265l odst. 1 trestního řádu Krajskému soudu v Ústí nad Labem přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Opis dovolání obviněného byl samosoudkyní soudu prvního stupně za podmínek § 265h odst. 2 trestního řádu zaslán k vyjádření nejvyššímu státnímu zástupci. Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“) k dovolání uvedl, že námitky obviněného podle jeho názoru lze podřadit pod uplatněný dovolací důvod, ovšem nejsou opodstatněné. Poukázal na to, že podle skutkových zjištění obviněný přes svědka J. B. zajistil svědkům V. K. a P. G. informace z trestní věci, k nimž tito neměli a nemohli mít legální přístup. Tyto informace pro ně byly bezesporu přínosné, neboť v jejich prospěch zásadním způsobem ulehčily a urychlily „legalizaci“ vozu, tj. získání nových tabulek registračních značek k vozu Audi A6. V souvislosti s tímto protiprávním jednáním obviněného byl obejit úřední postup a uvedení svědci docílili jednodušší a pohodlnější vyřešení věci. Dovolatelovo jednání je pokryto zaviněním ve formě přinejmenším úmyslu nepřímého ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť o skutečnosti, že jedná v rozporu se zákonem, porušuje zájem chráněný trestním zákonem, stejně jako to, že svědkům zajišťuje neoprávněnou výhodu imateriální povahy, věděl a byl s tímto srozuměn. Nicméně vzhledem ke specifickým případu, kdy listinné materiály nebyly zneužity k žádnému nezákonnému jednání a mohly být správním orgánem samostatně vyžádány, přicházela podle státního zástupce v úvahu aplikace zásady subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Soudy se touto otázkou přitom zevrubně nezabývaly.

Státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 trestního řádu zrušil usnesení Krajského soudu v

Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2015, sp. zn. 7 To 376/2015, i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 30. 3. 2015, sp. zn. 23 T 192/2013, jakož aby zrušil i všechna další rozhodnutí na tato obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a dále aby podle § 265l odst. 1 trestního řádu přikázal Okresnímu soudu v Děčíně věc k novému projednání a rozhodnutí.

Obviněný R. Š. je podle § 265d odst. 1 písm. b) trestního řádu osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 trestního řádu), prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první trestního řádu) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v § 265f odst. 1 trestního řádu.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c trestního řádu) zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a trestního řádu. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) trestního řádu, neboť napadá pravomocné rozhodnutí soudu druhého stupně, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek (odvolání) proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) trestního řádu, kterým byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Bylo tedy zapotřebí posoudit, zda konkrétní důvody, o které obviněný dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu, na který je v dovolání odkazováno. Toto zjištění má zásadní význam z hlediska splnění podmínek pro provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (srov. § 265i odst. 1, 3 trestního řádu).

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod se není možné domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Jelikož obviněný namítal absenci znaků objektivní a subjektivní stránky trestného činu, byly jeho námitky z hlediska uplatněného důvodu dovolání relevantní.

Protože Nejvyšší soud neshledal žádný z důvodů pro odmítnutí dovolání, přezkoumal podle § 265i odst. 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání podáno, a to v rozsahu a z důvodů, jež byly v dovolání uvedeny, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející. Přitom dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

Přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se dopustí *úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu*. Objektem tohoto trestného činu je zájem státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob a na ochraně práv a oprávněných zájmů fyzických a právnických osob. Z hlediska subjektivní stránky je obligatorním znakem trestného činu vedle zavinění také pohnutka, vyjádřená v textu zákona formulací *v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch*. Pohnutka neboli motiv, řazená mezi tzv. jiné subjektivní vztahy, reprezentuje vnitřní faktor iniciace a směřování jednání člověka k určitému cíli, tedy jakýsi vnitřní podnět, který vedl pachatele k rozhodnutí spáchat trestný čin. Přičemž je to právě představa zamýšleného výsledku, která působí jako motiv (pohnutka) jednání pachatele (blíže srov. např. *Kratochvíl, V. a kol. Kurs trestního práva. Trestní právo hmotné. Obecná část. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 257*). Z hlediska posouzení neoprávněnosti prospěchu se musí orgány činné v trestním řízení zabývat i otázkou účelu a charakteru zjištěných a předaných informací a způsobem jejich použití. K trestní odpovědnosti za citovaný přečin nepostačí učinit závěr o jejich neoprávněném získání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2016 sp. zn. 3 Tdo 546/2016). Prospěch pachatele a jiných osob totiž musí vyplývat ze způsobu použití předmětných informací, nikoli ze způsobu jejich získání, byť šlo o způsob protiprávní (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2015, sp. zn. 7 Tdo 516/2015).

V projednávané věci podle právní věty odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně obviněný *jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu*. Rozhodující je zde proto posouzení znaku úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch. Z napadených rozhodnutí není zcela zřejmé, v čem spatřují soudy onen neoprávněný prospěch, který měl obviněný jinému opatřit. Ve skutkové větě se k tomuto znaku skutkové podstaty vztahuje ta část, ve které se uvádí, že obviněný předal informace z trestního spisu (kopie usnesení o zahájení trestního stíhání a návrhu na podání obžaloby) *v úmyslu umožnit jejich předložení u správního orgánu za účelem vydání nových tabulek registračních značek k vozidlu, aby splňovalo podmínky pro provoz na pozemních*

komunikacích, ačkoliv J. B. nebo V. K. či P. G. neměl na získání těchto listin právní nárok. Naproti tomu v odůvodnění nalézací soud uzavírá, že neoprávněný prospěch spočívá v získání listin, které by jinak svědci legálně nezískali, přičemž se jedná o informace poskytující prospěch imateriální povahy.

Podle Nejvyššího soudu z uvedených skutkových závěrů rozvedených nejen ve skutkové větě, ale i v odůvodněních obou napadených rozhodnutí, je patrné, že jednání obviněného směřovalo především k tomu, aby pomohl svým známým dosáhnout vydání nových tabulek registračních značek k vozidlu. Tato představa obviněného o zamýšleném výsledku byla skutečnou pohnutkou jeho jednání. Předání předmětných listin (usnesení o zahájení trestního stíhání a návrhu na podání obžaloby) nebylo cílem jeho jednání, nýbrž pouze prostředkem, jak výsledku dosáhnout. Samotné získání listin bez návazných kroků by pro vlastníky vozidla nemělo žádný smysl. Sám nalézací soud podrobně odůvodnil, proč musel být obviněný blíže informován o stavu registrace vozidla i snaze svých známých v tomto směru. Pominout ostatně nelze ani to, že předmětné listiny byly obratem skutečně správnímu orgánu předloženy. Vydání nových tabulek registračních značek k vozidlu Audi tedy bylo tím cílem, který pohnul obviněného k jeho jednání, a rovněž bylo oním prospěchem, který se snažil svým známým opatřit. Vzhledem ke zjištění, že svědek V. K. ml. vozidlo opravdu koupil a nechal je později zaregistrovat na P. G., nelze mít snahu těchto osob o zrušení blokace a vydání nových registračních značek za neoprávněnou. Nelze proto hovořit ani o neoprávněném prospěchu, který by měl obviněný v úmyslu jinému opatřit.

Nehledě na uvedené, nelze navíc přisvědčit ani závěru soudů, že J. B. nebo V. K. či P. G. neměli jakýkoliv právní nárok na získání kopie usnesení o zahájení trestního stíhání a návrhu na podání obžaloby. Odkázat lze na § 65 odst. 1 poslední věta trestního řádu, podle něhož mohou jiné osoby nahlížet do trestního spisu se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv. Vyloučit nelze ani podání žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Přestože ani v jednom případě nelze vzhledem k okolnostem projednávané věci hovořit přímo o právním nároku na získání takových informací, rozhodně lze jejich legální získání při využití zákonem stanoveného postupu ze strany vlastníka vozidla spíše předpokládat. Ani v tomto případě proto nelze hovořit o neoprávněném prospěchu v podobě získání předmětných informací (listin).

Ve vztahu k popsané specifické pohnutce (úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch) a nad rámec odůvodnění nalézacího i odvolacího soudu Nejvyšší soud pro úplnost doplňuje, že nemohou obstát ani úvahy státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství uvedené v jeho vyjádření k dovolání obviněného, podle kterých neoprávněný prospěch svědků spočívá v tom, že v důsledku protiprávního jednání obviněného docílili jednoduššího a pohodlnějšího vyřízení věci, než kdyby postupovali právem aprobovaným způsobem. Státní zástupce dospívá k závěru, že veškeré formální znaky skutkové podstaty předmětného přečinu byly naplněny, navrhuje uplatnění zásady subsidiarity trestní represe až jako tzv. materiální korektivu. Podle Nejvyššího soudu je třeba důsledně rozlišovat případy, v nichž se zásada subsidiarity trestní represe a z ní vyplývající pravidlo pro použití trestního práva jako „ultima ratio“ užití jako interpretační pravidlo a kdy jako tzv. materiální korektiv (blíže srov. stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu, uveřejněné pod číslem 26/2013 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). V daném případě třeba zvažovat zásadu subsidiarity trestní represe již v rámci interpretace a aplikace příslušné právní normy, potažmo již při posuzování, zda vůbec došlo k naplnění všech formálních znaků trestného činu. Důvodem je hledisko intenzity naplnění jednotlivých znaků trestného činu, konkrétně výše specifikované pohnutky – úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch. Přestože se tedy jako neoprávněný prospěch obecně označuje každé neoprávněné zvýhodnění materiální (majetkové) nebo imateriální povahy, na které by pachatel nebo jiná osoba neměli právo, vztahuje se pojem „každé“ spíše ke kvalitě, nikoliv kvantitě zvýhodnění. Tento znak skutkové podstaty proto nebude naplňovat jakékoliv, i zcela bezvýznamné zvýhodnění jiné osoby. Vytýkaným přístupem by totiž v opačném případě bylo možno vymezit „jakési“ zvýhodnění (ať už vlastní či jiného) u každého případu výkonu pravomoci úřední osoby způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, přičemž přívlástek neoprávněný by pak bylo možné dosadit jen s ohledem na způsob výkonu pravomoci. Nebylo by pak možné předmětný trestný čin odlišit od některých přestupků obdobné povahy, v prostředí bezpečnostních sborů například kázeňských přestupků. V každém jednotlivém případě je proto naplnění znaku neoprávněného prospěchu třeba posuzovat v kombinaci s intenzitou naplnění i všech ostatních znaků skutkové podstaty tak, aby se zřetelem na zásadu subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku šlo ve výsledku z hlediska povahy a závažnosti činu a jeho společenské škodlivosti o trestný čin, odlišitelný např. od přestupků.

Lze shrnout, že v projednávané věci není sporu o protiprávnosti jednání obviněného. Plyne z podrobného dokazování provedeného soudem prvního stupně a rovněž z přesvědčivého odůvodnění této otázky v odsuzujícím rozsudku. Skutkové okolnosti popsané ve skutkové větě však nenaplňují pohnutku obviněného spočívající v jeho úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch. Tento znak pak není naplněn ani prostřednictvím úvah zachycených v odůvodnění napadených rozhodnutí. Dosud zjištěným jednáním obviněného proto nebyly naplněny všechny (formální) znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Dovolání obviněného tak bylo shledáno důvodným.

Jelikož Nejvyšší soud shledal dovolání obviněného důvodným, zrušil podle § 265k odst. 1 trestního řádu usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2015, sp. zn. 7 To 376/2015, a rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 30. 3. 2015, sp. zn. 23 T 192/2013. Podle § 265k odst. 2 věta druhá trestního řádu zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 trestního řádu pak přikázal Okresnímu soudu v Děčíně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Toto své rozhodnutí učinil podle § 265r odst. 1 písm. b) trestního řádu v neveřejném zasedání, neboť zjištěné vady zároveň nebylo možno odstranit ve veřejném zasedání.

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)